

Hukuk Genel Kurulu 2018/345 E. , 2021/1562 K.**"İçtihat Metni"**

MAHKEMESİ :Aile Mahkemesi

1. Taraflar arasındaki "ziynet alacağı" davasından dolayı yapılan yargılama sonunda, Konya 2. Aile Mahkemesince verilen davanın kısmen kabulüne ilişkin karar davacı vekilinin karar düzeltme talebi üzerine Yargıtay 3. Hukuk Dairesince yapılan inceleme sonunda bozulmuş, Mahkemece Özel Daire bozma kararına karşı direnilmiştir.
2. Direnme kararı davacı vekili tarafından temyiz edilmiştir.
3. Hukuk Genel Kurulunca dosyadaki belgeler incelendikten sonra gereği görüşüldü:

I. YARGILAMA SÜRECİ

Davacı İstemi:

4. Davacı vekili; 18.06.2010 tarihinde evlenen ve bir süredir ayrı yaşayan taraflar arasındaki boşanma davasının devam ettiğini, müvekkiline evlenirken 200 gram altın verileceğini taahhüt eden davalının bu çerçevede düğünde 22 ayar 40 gramlık beş adet kilitli burma bilezik taktığını ancak bu bileziklerin daha sonra müvekkilinden zorla geri alındığını, hem bu bileziklerin bedelinin hem de düğünde takılıp sonradan geri alınan ve CD kayıtlarından tespit olunacak altınlarla yatak odası takımının bedelinin müvekkiline iadesi gerektiğini ileri sürerek fazlaya ilişkin hakları saklı kalmak kaydıyla ziynet ve altınlar için 10.000TL, yatak odası takımı için 5.000TL bedelin davalıdan tahsiline karar verilmesini talep etmiş, ıslah dilekçesiyle altınlar yönünden talebini 22.233TL'ye yükseltmiştir.

Davalı Cevabı:

5. Davalı vekili; davanın hukukî dayanaktan yoksun ve soyut iddialara dayalı olarak açıldığını, bileziklerin bir kısmını bizzat davacının sattığını, buna rağmen elinden zorla alındığı iddiasıyla haksız kazanç elde etmeye çalıştığını, yatak odası takımını aynen iadeye hazır olduklarını, müvekkilinin evde olmadığı bir sırada davacının evdeki eşyaları boşalttığını, kendisine ait ziynet eşyalarını da ayrı yaşamaya başladıkları zaman götürdüğünü, ziynetlerin zorla alındığı iddiasını ispatlamak zorunda olan davacının düğünde kendisine takılan para ve altınlarla set aldığından dava dilekçesinde hiç bahsetmediğini, oysa bunlar bozdurularak alınan setin davacı elinde olduğunu, mehir senedinin tatsızlık çıkmasını diye düğün esnasında imzalandığını, bu nedenle sözleşme serbestisinden bahsedilemeyeceğini belirterek davanın reddini savunmuştur.

Mahkeme Kararı:

6. Konya 2. Aile Mahkemesince 14.05.2015 tarihli, 2014/393 E., 2015/312 K. sayılı karar ile genel hayat tecrübesine göre olağan olanın ziynet eşyasının kadının üzerinde olması ya da evde saklanması, muhafaza edilmesi olduğu, bunların davalı tarafın zilyetlik ve korumasına terk edilmesinin olağana ters düştüğü, davacının dava konusu ziynet eşyasının varlığını, evi terk ederken bunların zorla elinden alındığını, götürülmesine engel olunduğunu, evde kaldığını ispat yükü altında olduğu ancak bunu ispat edemediği gerekçesiyle davanın kısmen kabulüne, davacının altın, ziynet eşyaları ve düğünde takılan paraya ilişkin taleplerinin reddine, yatak odası takımı bedeli 1.750TL nin davalıdan tahsiline karar verilmiştir.

Özel Daire Bozma Kararı:

7. Mahkemenin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde davacı vekili temyiz isteminde bulunmuştur.

8. Yargıtay 3. Hukuk Dairesinin 03.05.2016 tarihli ve 2015/10878 E., 2016/6997 K. sayılı karar ile; "Taraflar arasındaki uyuşmazlık, davalı eşte kaldığı ileri sürülen ziynet eşyalarının ve paranın aynen ya da bedelinin iadesi istemine ilişkindir.

Türk Medeni Kanununun 6. maddesi uyarınca; kanunda aksine bir hüküm bulunmadıkça taraflardan her biri hakkını dayandığı olguların varlığını ispatlamakla yükümlüdür. Gerek doktrinde, gerek Yargıtay içtihatlarında kabul edildiği üzere ispat yükü hayatın olağan akışına aykırı durumu iddia eden ya da savunmada bulunan kimseye düşer. Öte yandan ileri sürdüğü bir olaydan kendi yararına haklar çıkarmak isteyen kimsenin iddia ettiği olayı ispatlaması gerekir.

Somut olayda; davacı kadın, davalı tarafından davacıya düğün hediyesi olarak alınan altınlar ile düğün esnasında davacıya hediye edilen tüm ziynet eşyalarının ve paranın davalıdan kaldığını ileri sürmüştü; davalı koca ise, ziynetlerin kendisinde olmadığını savunmuştur. Hayat deneylerine göre olağan olanın ziynet eşyalarının kadının üzerinde olması ya da evde saklanması, muhafaza edilmesidir. Başka bir anlatımla, bunların davalı tarafın zilyetlik ve korumasına terk edilmesi olağan durumla bağdaşmaz.

Diğer taraftan, ziynet eşyası; rahatlıkla saklanabilen, taşınabilen, götürülebilen türden eşyalardandır. Bu nedenle, evden ayrılmayı tasarlayan kadının bunları önceden götürmesi, gizlemesi her zaman mümkün olduğu gibi, evden ayrılırken üzerinde götürmesi de mümkündür. Bunun sonucu olarak, normal koşullarda ziynet eşyalarının kadının üzerinde olduğunun kabulü gerekir.

Buna göre, davacı kadın; dava konusu ziynet eşyasının varlığını, bu altınların davalı tarafça evlilik sırasında ya da evi terk ederken zorla elinden alındığını veya götürülmesine engel olunduğunu, ispat yükü altındadır. Somut olayda, davacı taraf tanık dinletmiş olmanın yanı sıra dava dilekçesinde bildirdiği delilleri arasında açıkça yemin deliline dayanmıştır.

Mahkemece; iddiasını ispat edemeyen davacı tarafın yemin deliline dayandığı gözetilerek, davalıya yemin teklif etme hakkının bulunduğu hatırlatılması ve ulaşılabilecek sonuca göre bir karar verilmesi gerekirken; eksik inceleme ile yazılı şekilde hüküm kurulması usul ve yasaya aykırı olup, bu husus bozmayı gerektirmiştir..." gerekçesi ile karar bozulmuştur.

9. Bozma kararına karşı davacı vekilinin karar düzeltme talep etmesi üzerine bu kez 18.05.2017 tarihli, 2016/17449 E., 2017/7496 K. sayılı karar ile önceki bozma kararı kaldırılarak; "...Türk Medeni Kanunu'nun 6.maddesi hükmü uyarınca; kanunda aksine bir hüküm bulunmadıkça, taraflardan her biri hakkını dayandırdığı olguların varlığını kanıtlamakla yükümlüdür. Gerek doktrinde, gerek Yargıtay içtihatlarında kabul edildiği üzere ispat yükü hayatın olağan akışına aykırı durumu iddia eden ya da savunmada bulunan kimseye düşer. Öte yandan ileri sürdüğü bir olaydan kendi yararına haklar çıkarmak isteyen kimse iddia ettiği olayı kanıtlamakla yükümlüdür.

Kural olarak düğün sırasında takılan ziynet eşyaları kim tarafından takılırsa takılsın, aksine bir anlaşma bulunmadıkça kadına bağışlanmış sayılır ve artık onun kişisel malı niteliğini kazanır. Bu eşyaların iade edilmemek üzere kocaya verildiği, kadının isteği ve onayı ile bozdurulup müsterek ihtiyaçlar için harcandığı hususu davalı tarafça kanıtlandığı takdirde, koca bu eşyaları iadede kurtulur.

Davacı kadın, dava konusu edilen ziynet eşyalarının davalı tarafından bozdurulduğunu ileri sürmüş, davalı koca ziynet eşyalarının bir kısmının davacı tarafından bozdurulduğunu, kendisinin bozdurduğu takıların kendisine takılan takılar olduğunu savunmuştur.

Somut olayda; davalının 10.03.2015 tarihli celsedeki beyanında "...altınların bir kısmını davacı ... bozdurdu, bir kısmını da ben bozdurdum, benim bozduğum altınlar arkadaşlarıma bana taktığı altınlardır, ben bu paralar ile düğün borçlarını ödedim." şeklindeki beyanları karşısında birkısım takıların evlilik birliği içinde davalı tarafından bozdurulduğu anlaşılmaktadır. Davalı, davacı kadının bunları iade edilmemek üzere rıza ile verdiğini kanıtlanamamıştır.

Hal böyle olunca, davalı kocanın, müsterek ihtiyaçlar için harcanan ziynetlerin, rızayla ve iade şartı olmaksızın kendisine verildiğini ispatlayamadığı, bu nedenle dava konusu olan ve varlığı ispat edilebilen ziynetleri iadeyle mükellef olduğu hususu tartışmalıdır.

Dairemizin 03.05.2016 tarih, 2015/10878 E. 2016/6997 K. sayılı ilamında her ne kadar davalıya yemin teklif etme hakkının bulunduğu hatırlatılması ve ulaşılabilecek sonuca göre bir karar verilmesi gerektiği belirtilmek suretiyle mahkeme kararının bozulmasına karar verilmişse de; davacı vekilinin 14.05.2015 tarihli celsede yemin deliline başvurmayacağını beyan etmesi karşısında Dairemiz bozma gerekçesinin maddi hata oluşturduğu anlaşıldığından, bu yöndeki bozma kararının yerinde olmadığı anlaşılmıştır.

Öyle ise, mahkemece; davalı tarafından bozdurulduğu anlaşılan ziynet eşyaları (ayar, gram ve bedeli) yönünden, inceleme yapılarak, sonucuna göre karar verilmesi gerekirken, ziynet eşyalarına yönelik talebin tümünden reddine karar verilmesi doğru görülmemiş, dava konusu ziynet eşyaları ve değerlerinin belirlenmesi suretiyle ulaşılabilecek sonuca uygun bir karar verilmesi gerekirken, delillerin yanlışlığı değerlendirilmesi ile ziynet eşyalarına ilişkin talebin reddine karar verilmiş olması doğru görülmemiştir..." şeklindeki gerekçeyle hüküm bozulmuştur.

Direnme Kararı:

10. Mahkemece 17.11.2017 tarihli ve 2017/646 E., 2017/843 K. sayılı karar ile; önceki gerekçe yanında davacının 23.12.2014 tarihli celsede gelen hediyelerin yarısını talep ettiğini, zira yarısında davalının da hakkı olduğunu ve kimsenin hakkına girmek istemediğini beyan etmesi, davalının da 10.03.2015 tarihli celsede sadece arkadaşları tarafından kendisine takılan altınları bozduğunu ifade etmesi karşısında davalıya takılan altınların davacıya bağışlanmış sayılamayacağı, davacıya takılanların davacıya, davalıya takılanların ise davalıya ait olduğunun kabul edilmesi gerektiği açıklanarak direnme kararı verilmiştir.

Direnme Kararının Temyizi:

11. Direnme kararı süresi içinde davacı vekili tarafından temyiz edilmiştir.

II. UYUŞMAZLIK

12. Direnme yoluyla Hukuk Genel Kurulu önüne gelen uyuşmazlık; eldeki davada iadesi talep edilen ve davalı tarafından evlilik birliği içerisinde bozdurulduğu anlaşılan altınlar yönünden mahkemece davanın reddine karar verilmesinin yerinde olup olmadığı noktasında toplanmaktadır.

III. GEREKÇE

11. Uyuşmazlığın çözümü bakımından ispat hukuku yönünden geçerli kurallara değinmekte yarar vardır.

12. Ziynet; altın, gümüş gibi kıymetli madenlerden yapılmış olup; insanlar tarafından takılan süs eşyası olarak tanımlanmaktadır (Yılmaz, E.: Hukuk Sözlüğü, Ankara 2011, s. 1529).

13. Karine, belli bir vakiadan, belli olmayan diğer bir vakıya için çıkarılan sonuçtur. Karine söz konusu olduğunda karine temeli ile karine sonucunu birbirinden ayırt etmek gerekir. Karineye dayanan taraf, sadece karine sonucunu ispat yükünden kurtulmuş olur, ancak karine temelini ispat etmek yükü altındadır.

Maddi hukukta karineler, kanuni ve fiili karineler olmak üzere ikiye ayrılır. Karineler ispat yükü bakımından önemlidirler.

14. Bu noktada kişisel mal kavramının yasal olarak nasıl düzenlendiği üzerinde durulmalıdır. 4721 sayılı Türk Medeni Kanunu'nun (TMK) "Kişisel mallar" başlıklı 220. maddesine göre "Aşağıda sayılanlar, kanun gereğince kişisel maldır: 1. Eşlerden birinin yalnız kişisel kullanımına yarayan eşya, 2. Mal rejiminin başlangıcında eşlerden birine ait bulunan veya bir eşin sonradan miras yoluyla ya da herhangi bir şekilde karşılıksız kazanma yoluyla elde ettiği malvarlığı değerleri, 3. Manevi tazminat alacakları, 4. Kişisel mallar yerine geçen değerler" şeklindeki hükümle kişisel mallar sayılmıştır.

15. Aynı Kanun'un 222/1. maddesi ile de "Belirli bir malın eşlerden birine ait olduğunu iddia eden kimse, iddiasını ispat etmekle yükümlüdür" hükmü düzenleme altına alınarak, ispat yükünün kime ait olduğu hususu belirlenmiştir.

16. İspat genel anlamda bir iddianın doğru ve gerçek olup olmadığı konusunda hâkimi inandırma faaliyetidir. İspat, kelime olarak tespit etme, belirleme, sabitleme anlamına gelmektedir. Anayasal dayanağı hukukî dinlenilme hakkına dayanan ispat hakkı ancak kanunla sınırlanabilir. Hukukî anlamda ispat faaliyetinde amaç; taraflar arasındaki uyuşmazlığa ilişkin dava tarihinden önce gerçekleşen vakıaların, gerçek olup olmadığı konusunda mahkemeyi ikna etmektir. Dava konusu yapılan hakkın gerçekten var olup olmadığının anlaşılması, maddi hukukun o hakkın doğumunu veya sona ermesini kendisine bağladığı vakıaların doğru olup olmadığının tespit edilmesi sonucunda mümkün olur. Başka bir anlatımla ispat; gösterilen delillerle, hâkimin dışında geçmiş dış âlemde gerçekleştiği iddia edilen olay ve olguların, gerçekte var olup olmadığı hakkında, hâkimde uyandırılan kanaat vasıtasıyla maddi gerçeğin adli gerçeğe dönüştürülmesidir.

17. İspatın konusunu; 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun (HMK) 187/1. maddesine göre, tarafların üzerinde anlaşamadıkları ve uyuşmazlığın çözümünde etkili olabilecek çekişmeli vakıalar oluşturur ve taraflarca bu vakıaların ispatı için delil gösterilir.

18. Vakia (olgu) ise, 03.03.2017 tarihli ve 2015/2 E., 2017/1 K. sayılı Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararında; kendisine hukukî sonuç bağlanmış olaylar şeklinde tanımlanmıştır. İspatı gereken olaylar, olumlu vakıalar olabileceği gibi olumsuz vakıalar da olabilir.

19. İşte dava konusu hakkın ve buna karşı yapılan savunmanın dayandığı vakıaların doğru olup olmadıkları hakkında mahkemeye kanaat verilmesi işlemine ispat denir. Bir taraf, ancak dayandığı vakıaların doğru olduğunu veya karşı tarafın dayandığı vakıaların doğru olmadığını ispat ederek, davanın kabulünü veya davanın reddini sağlayabilir. Davacı davasında ne kadar haklı olursa olsun, davasını dayandırdığı vakıaları ispat edemez veya ispat eder de davalı bunların aksini ispat ederse davayı kaybeder. HMK ile düzenleme altına alınan emredici hükümlere göre; davacı iddiasının, davalı ise savunmasının dayanağı olan vakıaları ve bu vakıaların hangi delillerle ispat edileceğini dilekçelerinde (m. 119,1/e-f; m. 129,1/d-e) bildirirler. Hâkim ön inceleme aşamasında, tarafların iddia ve savunmaları çerçevesinde anlaştıkları ve anlaşamadıkları hususları tek tek tespit eder (m. 140).

20. Hâkim, taraflar arasında uyuşmazlık konusu olan vakıaların gerçekleşip gerçekleşmediğini, kural olarak kendiliğinden araştıramaz, davada her bir taraf, iddiasını veya savunmasını dayandırdığı vakıayı ispat etmek durumundadır. Bir davada her iki tarafın da delillerini sunması ve dayandıkları vakıaları ispat etmek için yargılamanın sonuna kadar faaliyet göstermeleri durumunda herhangi bir sorun çıkmayacaktır. Buna karşılık; gösterilen delillerin hâkime dava hakkında tam bir kanaat vermemesi hâlinde veya tarafların kendiliğinden ispat faaliyetinde bulunmayarak ispat yükünün diğer tarafa ait olduğunu ileri sürmeleri durumunda ispat yükünü taşıyan tarafın mahkemece tespit edilmesi önem arz edecektir. Zira hâkim davanın esası hakkında bir karar vermekle yükümlüdür. Hâkim bu hâllerde; ispat yükünün hangi tarafa düştüğünü tespit edecek ve uyuşmazlık konusu vakıayı ispat etmesini isteyecektir. Bu açıdan ispat yükü doktrinde; iddia konusu bir vakıanın gerçekleşmiş olup olmadığının anlaşılabilmesi sonucunda, vakıanın ispatsız kalması yüzünden, mahkemenin aleyhte kararıyla karşılaşma tehlikesi olarak tanımlanmaktadır.

21. İspat yükü hakkında genel kural; TMK'nın 6. maddesinde "Kanunda aksine bir hüküm bulunmadıkça, taraflardan her biri, hakkını dayandırdığı olguların varlığını ispatla yükümlüdür" ve HMK'nın 190. maddesinde de, "İspat yükü, kanunda özel bir düzenleme bulunmadıkça, iddia edilen vakıaya bağlanan hukuki sonuçtan kendi lehine hak çıkaran tarafa aittir. Kanuni bir karineye dayanan taraf, sadece karinenin temelini oluşturan vakıaya ilişkin ispat yükü altındadır. Kanunda öngörülen istisnalar dışında, karşı taraf, kanuni karinenin aksini ispat edebilir" şeklinde iki düzenleme ile hüküm altına alınmıştır. Buna göre ispat yükü; kanunda özel bir düzenleme bulunmadıkça, iddia edilen vakıaya bağlanan hukukî sonuçtan kendi lehine hak çıkaran tarafa aittir. Her iki düzenlemede birbirleri ile paralel olup, HMK m.190/1 hükmü, TMK'nın 6. maddesine göre daha açık ve üzerinde uzlaşma bulunan bir ifadedir.

22. Yukarıdaki bentte bahsedilen genel düzenlemeden hareketle, kanun koyucu "kanunda özel bir düzenleme bulunmadıkça" deyiimiyle ispat yükünde genel kuralın bazı istisnalarının bulunduğunu belirtmiştir. İşte bu istisnalardan birisi de normal durumun aksini iddia eden tarafın iddiasını ispatla yükümlü olması hâlidir. Normal bir duruma dayanan tarafın bu iddiasını ispat etmesi gerekmez; bilakis, ispat yükü bu normal durumun aksini ispat eden diğer bir ifadeyle hayatın olağan akışına aykırı iddiada bulunan tarafa düşer.

23. Mevzuatımızda, düşün sırasında takılan ziynet ile parasal değeri olan bütün eşyanın aidiyeti konusunda yazılı bir hüküm bulunmadığından varsa tarafların anlaşmaları, anlaşma yoksa örf ve adet hukuku uygulanmaktadır.

24. Uyuşmazlık konusu ziynet eşyaları; rahatlıkla saklanabilen, taşınabilen, götürülebilir türden eşyalardan olduğu için ziynet eşyalarında olağan olan, bu eşyaların kadın eşin himayesinde bulunmasıdır. Kaldı ki; hayat deneyimlerine göre de olağan olan bu çeşit eşyanın kadının üzerinde olması ya da evde saklanarak muhafaza edilmesidir. Bunların erkeğin zilyetlik ve korunmasına terk edilmesi olağan durumla bağdaşmaz. Bunun aksini iddia eden kadın eş iddiasını ispatla mükelleftir.

25. Ziynet eşyası davalarında, ispat hukuku yönünden öncelikli kural; davacı kadın eş tarafından dava konusu edilen ziynet eşyalarının, cins, sayı, nitelik ve miktar olarak varlığının kanıtlanmış olması gerekliliğine ilişkindir. Ziynetlerin varlığını bu şekilde ispatlayan kadın eşin ikinci olarak ise; bu ziynetlerin evlilik birliği içinde kendisinden alındığını ve tekrar iade edilmediğini veya bu şekilde elinden alındığına dair bir iddiası yoksa evden ayrılırken bu eşyaları yanında götürmesinin mümkün olmadığını ispat etmesi gerekir. Diğer bir ifadeyle ziynet alacağı hakkı olduğunu iddia eden kadın eş, varlığını kanıtladığı dava konusu ziynetlerin kendinde olmadığını şüpheye yer vermeyecek şekilde kanıtlanmakla yükümlüdür.

26. Bu açıklamaları ışığında somut olay incelendiğinde; eldeki uyuşmazlıkta davacı dava dilekçesinde kendisine mehir olarak vaat edilen 200 gr altın karşılığı olarak nişan töreninde beş adet kilitli burma bilezik takıldığını ancak bu bileziklerin kendisinden zorla geri alındığını, iade edilmediğini, bu bilezikler dışında delil olarak sunulan ve nişana ilişkin görüntüleri içeren CD'de görüntülenmiş altın, ziynet ve paraların da davalıdan tahsilini talep etmiştir. 23.12.2014 tarihli celsede ise mehir olarak verilen beş bilezik dışında nişan töreninde de misafirlerin dört beş bilezik, elli altmış civarında çeyrek altın ve bir miktar para taktığını, davalının halasının bunları alıp çantasına koyduğunu ifade etmiş, devamında "nişanda gelen misafirler tarafından takılan takıları, bilezikleri, çeyrek altınları ve paraları davalının halası alıp çantasına koydu, ben bunlardan gelen hediyeliklerin yarısını istiyorum çünkü yarısında da davalının hakkı olduğunu düşünüyorum, kimsenin hakkına girmek istemiyorum" demiştir.

27. Davalı taraf ise mehir olarak takılan bileziklerin davacıdan zorla alınmasının söz konusu olmadığını, hatta bir kısmının bizzat davacı tarafça bozdurulup kullanıldığını, CD'de görülen takıların kendisi tarafından alındığı iddiasının da gerçeği yansıtmadığını, davacının bunlardan gelen parayla kendine set aldığını savunmuş, 10.03.2015 tarihli celsede davacıyla takılan altınların yarısının ona yarısının kendisine ait olacağı konusunda anlaşmalarını bu nedenle sadece nişanda kendisine arkadaşları tarafından akılan altınları bozduğunu, davacının da kendisine takılan altınları bozduğunu ifade etmiş, bu doğrultuda kuyumcudan alınan gider pusulasını ibraz etmiştir.

28. Tanık olarak dinlenen davalının halası ..., mehir olarak verilen bilezikler ile nişanda hediye olarak takılan üç bileziğin davacının kolunda kaldığını, bunun dışında çantada toplanan bir bilezik ve çeyrek altınlardan oluşan hediyeleri ise hep birlikte kuyumcuya giderek bozduklarını, karşılığında davacıya bir set ve bir bilezik alındığını, hatta kendisinin ısrarıyla bilezik tek kalmasın diye bir bilezik daha aldıklarını, mehir olarak takılan bileziklerle birlikte hepsinin davacıda kaldığını ifade etmiştir.

29. Her ne kadar başlangıçta, dava dilekçesinde düğünde takılan tüm hediyeliklerin tarafına iade edilmesini istenmiş ise de davacı ve davalının yargılama içerisindeki ifadeleri birlikte değerlendirildiğinde nişan töreninde hediye olarak takılan altın ve ziynet eşyalarının taraflar arasında yarı yarıya paylaşılacağı konusunda anlaşma bulunduğu açıktır. Davacı kendi hissesine düşen kısmın da davalı tarafından alındığını ileri sürmüş ancak dosya kapsamı itibarıyla bunu ispatlayamamıştır. Tam tersine, davalının yalnızca kendisine ait hediyelikleri bozduğunu, gerek sunulan gider pusulaları gerekse tanık ...'ın beyanıyla ortaya konulmuştur. Mehir olarak takıldığı belirtilen bilezikler yönünden ise davacı bu bileziklerin kendisinden zorla alındığını, evden ayrılırken bu nedenle yanında götüremediğini ispatlayamamıştır.

30. Hâl böyle olunca aynı gerekçeyle davanın reddi yönünde verilen mahkeme kararı usul ve yasaya uygundur.

31. Direnme kararı bu nedenle onanmalıdır.

IV. SONUÇ:

Açıklanan nedenlerle;

Davacı vekilinin temyiz itirazlarının reddi ile direnme kararının ONANMASINA,

Harç peşin alındığından harç alınmasına yer olmadığına,

6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun "Geçici Madde 3" hükmüne göre uygulanmakta olan 1086 sayılı Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu'nun 440/III-1. maddesi uyarınca karar düzeltme yolu kapalı olmak üzere, 02.12.2021 tarihinde oy birliği ile kesin olarak karar verildi.

***** Kişisel Verilerden Arındırılmıştır *****